

datelné, jednak z obapolné neznalosti každého z řidičů, jak se zachová druhý, čelili zvýšenou vlastní pozorností, i, když je obapolný způsob jízdy obou předpisy upraven, tím více však v souzeném případě, kde stěžovatel na určité, sobě příznivé chování druhého jezdce prý počítal jen na základě určité zvyklosti. Poněvadž taková zvyklost nemusí býti obecně známa, nelze s ní již proto počítati více než jako s náhodou; tím méně ovšem lze aspoň s poměrnou jistotou počítati s tím, že se druhý řidič podle ní (úmyslně nebo z jiného důvodu) skutečně zachová. Jsoucnost takové zvyklosti není tudíž ve směru objektivním s to, by zmenšila onu míru opatrnosti, shora zmíněné, by každý z řidičů, a to i ten, jemuž by ona zvyklost byla jinak na prospěch, volil takovou rychlost, kterou by mohl zavčas ovládnouti, kdyby druhý jezdec podle oné zvyklosti nejednal. Spoléhá-li se pachatel na takovou zvyklost, jejíž skutečné dodržení jiným nemá nijak zaručeno, aniž jest ono dodržení od něho odvislé, je i jeho subjektivní zavinění právě v tom, že přenechává odvrácení hrozícího nebezpečí, k němuž měl aspoň spolupůsobiti, náhodným činitelům, na něž při povinné opatrnosti spoléhati nesmí. Tím, že v souzeném případě konkrétní nebezpečí hrozilo a obžalovaný J. měl spolupůsobiti při jeho odvrácení, odlišuje se tento případ od onoho, který uvádí zmateční stížnost o sebevrahovi pod auto se nečekaně vrhající, neboť tu jde o překážku, s níž automobilista v pravidelném běhu života počítati nemusí a nemůže, s možností srážky s blížícím se vozidlem na křižovatce však z nejrůznějších příčin, ve stroji i v jezdcích ležících, počítati musí. Porušení určité zvyklosti druhým jezdce, zmateční stížností za výlučné zavinění tohoto prohlašované, zodpovědnost stěžovatelovu tudíž ani ve směru objektivním ani však subjektivním vyloučiti nemůže; každý z nich zodpovídá za opomenutí vlastní opatrnosti, jemu přikázané. Při tom se jejich vzájemná zavinění, že nedbali jeden druhého, nevylučují, spíše doplňují a netrpí tudíž rozsudek v tomto směru ani logickým rozporem, zmateční stížností vytýkaným. Subjektivní zavinění stěžovatelovo, jehož zjištění v rozsudku stěžovatel postrádá, jest v něm zjištěno nejen všeobecnou větou, že musil seznati, že svým jednáním (opomenutím) ohrožuje život a bezpečnost těla lidského, nýbrž jest vyjádřeno i ve zjištění, že se obžalovaní musili před srážkou viděti a že oba viděli, jak se křižovatce blížejí. V tom jest zjištěno vědomí onoho konkrétního zdroje nebezpečí, jež s sebou nese setkání dvou obsazených motorových vozidel na křižovatce, jež nebylo třeba u obžalovaného jako inteligentního řidiče auta šíře rozváděti.

Čís. 4100.

Záleželo-li listivé předstírání pachatelovo v tvrzení, že auto, které dává do zástavy, je bez dluhu, ač bylo již zabaveno pro pohledávky jiných věřitelů, může býti i při šálivosti tvrzení vyloučen poškozovací úmysl, předpokládal-li pachatel a mohl-li též vzhledem ke skutečné ceně auta důvodně předpokládati, že auto poskytuje i po úhradě zatajených zástavních pohledávek postačitelnou úhradu.

(Rozh. ze dne 12. března 1931, Zm I 523/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 25. března 1930, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197 a 200 tr. zák., zrušil však podle § 290 odst. 1 tr. ř. z moci úřední rozsudek v této odsuzující části jako zmatečný a vrátil věc soudu první stolice, by ji v tomto rozsahu znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Lstivé předstírání záleželo podle rozsudku v tom, že obžalovaný tvrdil, že auto je čisté bez dluhu, ačkoli bylo již zabaveno pro pohledávání všeobecné pojišťovny v P. v částce 151 Kč 80 h, a pro pohledávání Antonína K-a 5.431 Kč 50 h. Tím je zjištěn objektivní znak lstivého předstírání. Rozsudek ovšem dále uvádí, že toto lstivé jednání zahrnuje v sobě skutkové náležitosti §§ 197 a 200 tr. zák. i po stránce subjektivní, an si obžalovaný musel docela dobře býti vědom, že v době, kdy dával automobil poškozenému, je na automobil vedena exekuce, neboť byl sám při tom, když byl automobil zabavován přístupem pro ony pohledávky všeobecné pojišťovny v P. a Antonína K-a. Leč těmito úvahami zjišťuje rozsudek jen, že si obžalovaný byl vědom lstivosti svého jednání, nezjišťuje však ještě další podstatný znak zločinu podvodu, že bylo toto lstivé předstírání předsevzato obžalovaným v úmyslu poškozovacím, směřujícím k tomu, by byl soukromý účastník připraven o zápůjčku 11.500 Kč. Uznal-li soud obžalovaného vinným, nezjistiv tuto nezbytnou náležitost skutkové podstaty, zakládá se odsuzující výrok na mylném výkladu zákona a muselo býti k této vadě podle § 290 odst. 1 tr. ř. zrušovacím soudem z moci úřední přihlíženo a za předpokladů § 5 novely k trestnímu řádu uznáno již v zasedání neveřejném, jak se stalo. Při novém hlavním přelíčení, bez něhož se nelze obejít, bude na nalézacím soudu, by si uvědomil toto: Při zjištění poškozovacího úmyslu nesmí býti pomínuta cena automobilu a poměr této ceny k výši pohledávek, pro něž byl v době činu automobil zabaven. Pokud by se cena automobilu rovnala výši oněch pohledávek, mohlo by poukazovati jednání obžalovaného k poškozovacímu úmyslu, pokud soukromému účastníku zamlčel zástavní práva, jimiž již bylo auto zatíženo. Kdyby však auto mělo cenu vyšší, než činil v době činu souhrn pohledávek na něm zástavou již zajištěných, mohla by býti i při šálivosti jednání obžalovaného vyloučena další nezbytná náležitost skutkové podstaty podvodu, poškozovací úmysl, pokud by stěžovatel vzhledem ke skutečné ceně vozu předpokládal a též důvodně mohl předpokládati, že auto poskytuje i po úhradě oněch předchozích (zatajených) zástavních pohledávek soukromému účastníku postačitelnou úhradu pro jeho pohledávání.

Čís. 4101.

Není-li číselná výše škody doložena a mohla-li by býti na straně usmrceného spoluvina, není účelné stanovit ve výroku podle § 4 zák.